JUHA LARIKKA

KIRJAINTEN SYVYYDESSÄ

JUHA LARIKKA

KIRJAINTEN SYVYYDESSÄ



First published by Juha Larikka 2024

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.
Find out more at reedsy.com

vaimolleni Merjalle

Contents

TEKIJÄ



KUVASSA: Juha Larikka, Vuosaaren uimarannalla - KUVA: Merja Larikka

ALKUSANAT

Tämän kirjan lähtö ajatuksena on yksi lauseeni, ajatukseni:
"Kirjainten syvyydessä ei ole aikaa."

Tänään on ehkä ensimmäinen päivä jolloin aineisto on riittävän kokonaisena kirjoituspöydällä. Muistikirjojen merkinnät saavat uuden muodon, eikä sekään ole koskaan se muoto. Se on mahdotonta, kirjoittaa syvyys nyt, kun tulevaisuus ja aika ovat näkymättöminä jokaisen sekunnin sisällä.

Jopa 40 vuoden takaisista muistikirjoista v.1984 avautuu uudenlaisia lauseiden metafora-sarjoja. Editointi on nylkemistä, niin kuin rakkaus on ollut joskus kuin jonkin "pedon" filosofiaa. Kyllä ja Ei! Mitään rivien välissä olevaa ei ole. Tarkkaan lukemalla muistikirjoja, etääntyminen siihen aikaan on tapahtunut pehmeästi, nyt se on mahdollista tulkita runoiksi ja ajatuksiksi, lauseiksi. Muistikirjojen lauseet joutuvat prosessiin, uusiopaperi-kaleidoskooppiin.

Toivon, että kirjaani luetaan pieninä annoksina. Kirja kuvatkoon mieleni sattumanvaraista liikkumista aiheesta toiseen niin kuin muistikirjoilla on taipumus. Antoisia lukuhetkiä silloin tällöin, sieltä täältä selaillen.

– Juha Larikka -

I +

Piilota hetken mysteeri.
Ajattomuus hengittää sisään ja ulos, sisään.
Näkymätön on ihmisen runous.

*

Nämä hitaasti syntyneet hiukkaset.
Uutta taas kaikessa.
Tulevilla teillä.

*

Yhtään kuvaa ei ole.
Kuvaajia on liikaa.
Mikään ei tallennu.
Laitteita on liikaa.

*

II +

Keskustelen itseni kanssa.
Kirjoitan, että se menisi pois.

*

Unimaailma liikkuu ympärillä.
Piilomuistojen tulva lapsuudesta.
Minulle se on kunnossapitolaitos.

*

Kirjoitan : hauras hiljaisuus.
Suru haluaa minun lopettavan.
Nauran hiljaa.

*

III +

Aika on hidastunut.
Ajatukset eivät katoa.
Ympärillä, kaikkialla tyhjä tila.

*

Päivän, elämän pätkiä.
Nopeasti me sulamme
Kaikkiin suuntiin.

*

Ikuinen unettomuus on
on sidottu painovoimaan.
Hengen helium ei voi päättää missä se on.

*

IV +

Kutsutaan
rakastuneet joutsenet.

Vapaat saaret nousevat pesiksi.
Siivettömät kalat munivat.

*

Kukat. Älkää synnyttäkö pimeään maahan.

*

V +

Piirrän hiilellä sanojeni halki omakuvan.
Se on muistio josta kerran lähden.

*

Sydämenlyönti on lyhytaaltolähetys.

*

Valo putoaa, kaikkeuden sydämenlyönti.

*

Himmenevän metsän valo on sitaatti.

*

VI +

Vajoavan yön hiljaisuus kulkee varjojensa sylissä.

*

Puut ovat yhteyksiä. Juuret, meluamaton keskustelu.

*

Älkää kajotko multaan.
Luurankojen välissä on kasvun alkuja.

*

Suutelen tuulta. Tuhkamme muistoja.

*

VII +

Avoin ikkuna.
Yön viimeinen rakkaus.

*

Metsä on riitasointuinen tyyny.

*

Kaada metsän tyynyt. Tee paperia.
Avaa kirjainten syvyyden aika.

*

Kukat. Älkää synnyttäkö pimeään maahan.

*

VIII +

Me olemme tähdenlentojen lempi yleisö.

*

Ehkä ei ole kyllä.

*

Unessa värjäydymme kaikkeuden iloksi.

*

Oi! Kaikki olemme hiukkasen kylkiluusta syntyneitä!

*

Jumalan pikakirjoitus. Salamat.

*

IX +

Huhtikuu. Vaistojensa varassa se herää ja kuolee.

*

Unissakävelijä. Huhtikuun lapsi.

*

Huhtikuu. Kevään luut kävelyllä.

*

Sattuman koirat nuuhkivat kissantassujen kellertävää.

*

X +

Iloinen hiljaisuus.
Puhu minulle nimettömästi.

Otan valon esiin.
Kirjoitan kaiken muistiin.

XI +

Jaksamme aina perille,
syntymättömään aikaan.

Toivon laaksossa on
viimeinen kehto.

XII +

Nauran murteella.
Kävelen ylösalaisin edestakaisin.

*

Käteni piirtää vedenkalvoon.
Järvi katsoo minua.

*

Ne eivät kuule huutoamme.
Ne vain näkevät kaiken.
Odottavat.

*

Varjot ovat sisäänkäyntejä.

*

XIII +

Hevosilla on
lempeät toiveet
ennen matkaa.

Tähtikuviot, kellot
tikittävät niiden yllä
kuin vapauden vartijat.

XIV +

Kaikkeuden valheet kuunsillalla
veden naurussa kaislikossa
ahnea hauki vaanii

*

Hauki, nälkänsä orja
vapauttaa sydämistään
pienet kalat

Kuoleman hyvyydestä iloitsee puhdas ruoka

*

XV +

Saarrettu intohimon loitsuun.
Vangittu tulitanssiin runoilija.
Rukous jää eläväksi runoihin.

*

Paratiisin portin takana odottaa rohkeus kukkia myöhemmin.

*

Maa on tuleva iho.

*

XVI +

Sateen mahlaa iltaa
Iltaan sataa taivaan lahjaa

*

XVII+

Vapaana valosta viheltää vihreys mullasta.

*

Uneksivat joutsenet, veden liput,
virtaavat luokseni helteisessä päivässä.

*

Ruosteinen kivi, jääkauden luuranko.
Kasvoillaan aika, iloinen odotus.

*

XVIII+

Kaislat huojuvat.
Kahiseva tuuli pysähtynyt, keskipäivän neitsyys.

*

Takerrut. Et hallitse liikkeitä.
Olet sarja valmista minuutta.

*

XIX+

Huomenna. Lähtemättä olet perillä.
Kirjoitat pilvenreunaan turhuuden näyt.

*

Huomenna olet Tänään.

*

Aurinkosumusta kurkistaa talvi. Jääkuvia ikkunoissa.

*

Sanat eksyvät kuviksi.
Kuva on palanut lauseen hiilloksessa.

*

XX+

Lauseen jälkeen. Jään. Olen melkein lähtemättä.
Kaikki sanat lähtemisen jälkeen.
Jää, joka oli kyynel, jääkuvan peili.

*

Järjenjuoksu. Me.
Muut eivät näe rakkauden tähteä.
Tekojemme yhteiset sekunnit.

*

Merenranta.
Märät villasukat kiven narulla t-paita.
Hiekka jalkojen alla, kaikkeus.
Ei mahdu taskuun kaikki maailman hiki.

*

XXI+

Hallittu puhumattoman muoto on sielu.

*

Pukeudun mielikuvitus
verstaan lastuihin.
Veneen tappi hampaissa.
Lasittuneet silmät verestävät.
Muistatko?

*

Shampanjaa jääkaapissa.
Kissa pöydällä.
Kuuma keskustelu rakkaudella.
Kissa kateissa.
Olla kateissa.

*

XXII+

Olen rääpäle kuteissa, yksin.
Olen kuutamolla yhden kierron kateissa kissani.
Kerrotaan: miau x miau x miau.

*

Pakkanen.
Ajoi ja potki varpusia näkkileivälle lintulaudalla.
Hangella jäniksen verta.

*

Orava eksyi.
Koputti lasioveen. Kop kop.
Raapi köyhyyden ikkunoista kotien siemenet.

*

XXIII+

Väsynyt nyrkki lyö pöytään.
Tupakantumpit pomppivat lasisella trampoliinilla.
Joku pyyhkii nurkkapöydässä kyyneliä.
Mitä lukkoja on nälkään availtu?

*

Voit sekoittaa sielusi värejä ystävyydessä.
Saada sitten rauhallisen unen missä tanssimme
polkkaa.

*

Tulivuoret uhraavat maan syvyyden totuutta.

*

XXIV+

Tarinalla on varjo.
Varjokuva kertoo tahtomattaan
mikä liikkuu.

*

Muuttuminen tapahtuu, kun en valikoi.

*

Voima valtaa hetkeksi
turvallinen kuu kiertää taloa
ikkunoissa on syksyn kyyneliä

Voima tarttuu puheeseen
sanojen sikiöt on aikuisia lauseita
sivuilla elämän on vapaus, vapaus

Voima herättää ajatuksia
yli niityn tulee elämä taloon
kasvoilla elämän, on valoisaa

*

XXV+

Nautinnon voima on sen hetkellisessä harmoniassa.

*

Rakkauden vaikeaselkoisuus näyttää miten kadoksissa on sielu.

*

Kauneuden viattomuus, onnellisuus. Tahraamaton hiljaisuus.

*

Meri vaikenee. Tuuli palvoo.

*

XXVI+

Meidän ykseys, painovoima.
Keveys surra loppusoinnuin mullan ahneutta.

*

Sumussa ei voi eksyä harhaan.
Siellä on aina kynnys.

*

Ajattelen toisinaan mennyttä. En ilakoi. Hymyilen sisäänpäin.
Häpeän koukkua rakas kastemato. Jättimäisiä arpia vesien liikkeessä.
Puhallan, jos kärsit tästä tulkinnasta. Ongin lupaa olla nauramatta,
kun kala viimein syö. Ajattelen perunoita, voita ja paistinpannun tirisevää
nälkää.

*

Miten raskasta on köyhän rikkaus. Kolikot taskussa kävelyllä.

*

XXVII+

Vanhankaupunginkoski. Originaali Helsinki.
Jäämiekat tanssivat keväistä voitontanssia.
Kalastajat, hidasliikkeiset muinaisen heimon olennot.
Maaliskuu. Virranpyörteissä nopeat pyrstöt.
Termarikahvia. Voipaperiin käärittyjä retkileipiä. Kiirastorstai.
Työt on unohdettu. Joku muistelee poisnukkunutta rakastaan.
Heidän vuoteensa ei natise. Jossakin puussa on hänen
ylösnoussut sielunsa, oksiin kudottu luuranko nukkuu
ja kuuntelee keskusteluja maan valtimolla.
Hänen vaatimaton inripuu jäätyneenä.
Virta rukoilee virtaa hänessä.
Auringon repussa sarastuksessa pilvikapsäkkiarmeija
matkalla päivään. Talven keskenmeno.
Purossa on valon piirtämiä lyhtyjä.
Viimevuotinen sanomalehti tekee linnulle pesää.

*

XXVIII+

Elollinen sylisi on pyhä vesi
korkealla kuin Orion tai mandra
rohkaisevana koko ajan ilmassa

*

Syttyy ja sammuu mukanani hiljaisuus, läheisyys.

*

Paperille kirjoitetut sanat ovat arpia. Kirjoittamisen sormenjälkiä.
Jos en kirjoita heti muistiin sanoiksi lauseeksi itseään. On kaikki äkkiä
kuin lumihiutaleen suudelma kasvoilla. Joskus tuntuu, että kirjoitan
katumusharjoitusta jostain - mitä en ole edes tiennyt tehneeni.

*

XXIX+

Pimeässä muistiinmerkitessä siirryn hitaampaa tyyliin ja pölkkykirjaimiin.

*

Kynä ja sanat ovat yksi sydämeni näkyvä osa.

*

Runouden huoneessa matkii ajatus unen maisemaa, etsii infrapunalla haavoittuvaa runoilijan sydäntä. Runouden huoneessa tammisella pöydällä on haukansulasta tehty kirjoituksen miekka. Se värähtelee sanoja kuin uraani, ja polttaa kuvan.

*

XXX+

Ehkä minun on parempi olla vain pelkästään niin kuin öinen majakka mittaamassa yön näkymätöntä kauneutta.

*

Näen meressä Kuun. Uimme vastavirtaan. Kalliot kirkuvat kuin vastasyntyneet lapset.

*

Puhu minulle ohikiitävän kuoleman kasvot. Olen valmis kaikkiin rooleihin.

*

Meri puhaltaa minun sieluni kauas horisonttiin. Koira haukkuu rannalla. Se on tottelevainen ja ikävän kaunis. Merituuli puhaltaa sen turkin ilmavaksi kuin sinun huulesi muistot.

*

XXXI+

Meri puhaltaa sinun katseesi. Ottaa minut, sieluni.

*

Kukaan ei näe Aikaa. Aikaa tunteesta yksinäisyyteen. Aika on vierailija ihmisessä. Enkelin imitaatio fyysisessä lihassa. Aika on läpipääsemätön julma haarniska jolla on tuhannesti käännetty miekka elämän ja kuoleman äitien puutarhassa. Aika on Madonnan varjo ikkunalla, tyhjällä viuhkojen kuvittamalla seinällä. Aika on avautunut ruusunlehti rakastuneen naisen kämmenellä.

*

Sinä olet poissa. Kevät hanki on valoisampi nyt.
Pilvet ovat vain elävien verhoja, joita me katsomme.

*

XXXII+

Varjo on valoista pimein, mutta sitä kantaa vahvan Isähahmon siipi.
Varjo on vain valon oikukas hahmo, joka tahtoo meidät .

*

Olla Ihminen on meidän jokaisen velvollisuus, jotka synnyimme
näkemään Elämänvalon. Meidän velvollisuus,
mahdollisuus on nähdä Herra.

*

Valo loistaa meissä jo syntymästä.

*

Astun ventovieraana itselleni rakkauden peiliin
josta heijastuu kyyneltemme aika.

*

XXXIII+

Meidän kanssamme
elävät samat huoneet
missä suutelimme ensikerran.

*

Väärän aikaan rakastuminen on muuttunut pelottomaksi rakkaudeksi.
Hiljaisuuden todistajat syntyvät.

*

Astu peremmälle matkamies. Hämäräkuja on ehtoollinen.

*

XXXIV+

Ensimmäinen murtumaton askelma on kohdata sielusi peilikuva pelottomuuden kautta. Katso aina rohkeasti kasvoihin silmiin.

*

Sytytetään yhdessä juhlavalot tanssilavalle.

*

Kohtaamme elämän askelissa etsiessämme takahuoneesta ovea meidän ikiomaan Narniaan, lapsuuden maisemaan.

*

Missä syntyi matkamiehen ensimmäinen säie valtatiellä minuuteen?

*

XXXV+

Puhu itsellesi kuin ystävälle minuudelle.

*

Kerro miten löysit nimettömän metsätien.

*

Ikimetsien kuivuus kiihottaa tuulet runsaiksi.

*

Sateen askelissa lintu laulaa kauniimmin. Valehtelee sointunsa alakuloisena, ylpeänä kuin kukko kannustaa kanaansa lentoon.

*

Matkamies oppii, että metsästä voi tuoda kotiin, vain kuolleita kukkia.

*

XXXVI+

Minä olen ainoastaan luuranko,
joka puretaan osiin ja ja paloitellaan tomuksi.

*

Syntyy niin nopeasti ettei ehdi kuolla. Menee piiloon ja nauraa
paskaista ilveksen naurua metsänreunassa.

*

Hän istuu kaukaisella merensaarella, kalliolla ja onkii nälkäänsä.
Jääkarhuista valuu vettä. Jäätikkö.

*

Näkeekö lähelle vai kauemmaksi, jos ei ymmärrä mitä on jo olemassa?

*

XXXVII+

Virrassa jäiden juopunut nauru. Vaahtopäiden viiltävät kurkottavat
haarniskat sulavat ajassa pohjahiekkaan. Suutelevat kiviä.

*

Vedensilmässä kuu kutsuu jäätyneet lepakot saaliille.
Jossain kostealla ruohikolla keinahtaa usvanmiekka.

*

Muistojen harhakuvia täytyy rakastaa.
Olla onnellinen, että päivät
saavat iltansa, yönsä.

*

Unien takana on kirkas valo. Totuus.

*

XXXVIII+

Tuijotin ruusupensaassa lapsuutta.
Tuoksuista on muistojeni kirjasto.

*

Kulkemalla kanssasi merenrantoja. Saan mahdollisuuden jalostua
tuulessa, sateessa märkien siniaaltojen soitimessa.

*

Nyt päivän alku lausumaton. Mikään ei mene pois, ulotu kauemmaksi.

*

Meidän näkemä - meidän oma.

*

XXXIX+

Meillä on juuret virrassa. Kaikki on olemassa muistikirjoissa, virrassa.

*

Niin kuin tuuli itsensä sisällä. Olemme koko ajan matkalla.

*

Olemme tulleet menneeseen. Tulimme toisistamme kohti tätä hetkeä.

*

Näiden koivunrunkojen välistä lähtee tie alkumetsään.
Siellä vaihdun kerran harsoon.

*

Kasvoni. Toisen maailman hiljainen katsoo minuun.

*

XL+

Käsi puristaa savea. Jää kiukku sen kasvoihin.

*

Nyt voivat kuolla Leonidien valkoiset enkelit.
Nyt voi nousta myrsky, juoda minua.

*

Olen meren suolainen veri. Meren kaikkeuden lapsi.

*

Lävistän ajankalvoa hiljaisuudessa.
Tulikyyhkynen lentää horisontissa.

*

Pimeän kujilla tanssivat mandralapset.

*

XLI+

Seison silmänräpäyksen kaleidoskoopin sisällä ja uneksin.

*

Meren avioliitto kalojen ikuisesti.
Tahdon !

*

Maan kuolinvuoteella sulaa hulluus. Valmiiksi tulee ihmisen tomu.
Muuttuu likavedeksi veteenkirjoitettu aika.

*

Köyhä on janossa Kuningas.

*

Kotikaupunki on pysyvä vaate.

*

XLII+

Suudella
olla vanki
höyhen märkä

Mäen rinnat vihertyvät
kesää rakastellessa
missä rakkaudellamme
on oma lukittu huone

*

Minä yritän olla vilja-auman jyvä,
heränneen ihmissuvun terve ja vahva vaihe.

*

On ilo elää ajassa kanssasi työteliäs pelto.
Elämäntyö, kyntää ja tehdä, olla leipämme.

*

XLIII+

Kiertotähti, joka niittää ja kylvää
Jumalan kaikki luomat ja ravitsemat.
Me tiedämme jo Kuoleman ja Rakkauden.

*

En voi säästää elämääni, en laittaa sydämeeni tai paperille.
Tämän ainoan kerran kuljen pellon laidalta valojen metsään
ja haihdun kuin sumu kirkkaaseen aamuun.
Eikä sinä aikana putoa lehtikään,
etten sitä tietäisi sisälläni.

*

XLIV+

Hengitän minulle sallittua aikaa.
Kirjoitan rakkaudessa rivien väleissä.

*

Minä erottelen suuria ja pieniä tunteita. Panen pääni hirttoköyteen,
jonka toisessa päässä on silmukkasi. Juoksemme eri suuntiin.
Tunnetta pakoon.

*

Missä minä elän nyt? Pidän ihmisiä kädestä kiinni ja itken.

*

Olen rakastunut kiviin, merenläheisiin, hiljaisiin suuriin ja pieniin,
pyöreisiin. Sinä olet ajatuksissani. Haluan jäädä tähän. Särkeä sydämeni
rantakiviin, tuoksua merelle, graniitille, katinkullalle.

*

XLV+

Kesä, kyyneleensilmu poskellasi ojennat minulle valoa ja aurinkoa. Kesätuuli, annoit sydämeeni rakkaudenveren. Kesätaivas, kaadoit syliini tuoksuja, kukkia ja hellyyden kaipuun. Kesä, pidensit elämääni. Myöhäinen auringonlasku, lintujen laulu.

*

Olen erehtynyt ovista.
Olen löytänyt ystäviä, mutta sinut löysin vain kerran.

*

Olemme yhteinen aikakausi, veteenkirjoitettu aika. Tämä Rakkaus, ennennäkemätön kuin uni. Asumme toisissamme alastomina kuin metsä. Me olemme täällä pysähtyneenä Hiljaisuudessa käsi kädessä. Huulet toisia etsien Taivaanmeren tyynen kaikkeuden kolossa. Meissäkin on Jumalan maisema. Hidas mullan liike, savesta lihaksi muovailtu syntymämerkki, joka jää.

*

XLVI+

Ensin on rakkauden pelko.
Pelko rakkauteen.
Sitten on rakkauden tunteminen.
Pelko tuntemiseen.
Ja kun on varmuus että rakastaa.
On menettämisen pelko.
Lopulta on Rakkauden Helvetti,
jossa pelkää omistavansa.
Ei pelkää menettää,
koska on täysin varma.
Ja alkaa vain
Rakastaa.
Rakastaa ainutkertaisesti.

XLVII+

Älä huuda minun nimeä.
Hyväksy sisäinen itsenäisyys.
Ala nousta. Siivilöi asioista olennainen.
Rakenna uusi kokonaisuus. Kulje valaistua käytävää.
Synny ja huuda rakkauden geishaa ja jousiampujaa.
Vähän uudestisyntymää. Vähän olemassaoloa. Vähän valaistumista.
Älä kosketa minua. Anna minulle yksinäisyys.
Kasvata ihosi sisään se pieni epäjumala.
Piirrä hiilellä ikkunaan miten hyvä on elää?
Miten on hyvä suudella omaa kuvaa. Geishaa ja jousiampujaa.
Älä sammuta sähkövaloja. Anna punainen ja kostea.
Tule kuin viiva ihmiseen, se hullu ja uneksiva päivä.
Yö ei synnytä minua. Hiukseni tulee luoksesi ja tuoksuu vapaus.

XLVIII+

Mazeppa nukkuu vielä sidottuna märkään hiekkaan väsyvän hevosen selässä tuulta väistäen Mazeppa, mustan albatrossin kuolemaa ennustaen, huulet odottaen elävää humalluttavaa suudelmaa. *(Eugène Delacroix: Mazeppa on the Dying Horse)*

*

Hän on saapunut asfaltille sormien välissä tuoretta ruohoa. Kesänhedelmät ovat taivaalla unisia marjoja, vaaleaan silkkiin käärittyjä kuin nainen. Tuntemattoman tanssijan läheisyys. Ympärillä kosmisia sisäkuvia kuin groguis, joka muuttuu piirtäjän etsiessä totuutta, kultaista leikkausta silmiensä yläpuolelta.

*

Rakkaus. Sinä puhut asioista, joita minun on vaikea ymmärtää. Minun on taivuttava kuin tuore oksa, kun sinä isket minuun syviä haavoja. Niistä minun on vereni imettävä huulet kuivina, ja käytävä joenrantaan kivelle, jossa sinun tuoksusi heinänohuena pitkin rantaa.

*

XLIX+

Nyt näen.
Sisälläsi lukee Jumalan muinainen sana.

Syntyy uusi Ihminen lihaan valettu Rakkaus, Kuolema.
Viimeisin alkuvoimainen kuin nuoruuden lähde.

Nuku rauhallista unta.
Toivon, että ymmärrät joskus
mustarastaan laulun.

*

Sama kuun kohtu meidät kerran valaisee.

Kuu ajaa jänistä ja minun on kylmä ilman konjakkia.

*

Kuolemattomalla on oma tervavene.
Onnea matkaan. Ikuinen muisto.

*

L+

Kevään alkumereen syntyy suudeltavaksi odottava Nainen.
Kevätsielu tahtoo ihonsa suudeltavaksi. Lapsen.

*

Omenapuun alla on lunta. Sinun mustat hiuksesi. Minä näen niistä unta.
Juokset koivujen välistä niin kuin aurinko kuljet taivaanrantoja
kevyesti. Sellainen sinä olet. Jos kukkisit maan päällä, mutta multaa
on huultesi veri. Kevään luonnos on valkoista verta valkoista verta.

*

Olisipa elämä ikikylvön arvoinen kopiosta toiseen. Hyväksi
muuttuneena ihmismieli, raikkaana uudessa sukupolvessa,
voimakkaana, aajasti kaikkea olemassaolevaa Tietoa yhdistävä.
Olisipa poismenevien ajattomuus läsnä niin kuin rakkauden rukous,
yhteinen onnen aika, joka kulkee rinnakkaismaailmassa.

*

LI+

Olethan sinä siellä? Seppele päässä ja viinilasi kädessä.
Taivaan patonkia siivilläsi murtaen.

*

Teille kaikki kuulijat: Puhkoin nämä kristallit ja kirjoitin niihin sinun nimesi.
Etsin kaltaisiani yössä, oranssia, sinistä ja mustaa, joka osaa laulaa.

*

Kyynel on rakastuneen sormus.

*

Kuuntelen kevättä, sipulia, joka laulaa aamunsarastuksessa. Kuulen
ulvovan lepakon joka kuvittelee olevansa kissa.

*

LII+

Samantekevää on yön kristalli, tahdonvoimien juovuttava hedelmä.
Syleily mustarastaiden, jotka kuulevat merenaallot ja vaikenevat
hetkeksi hillitäkseen meitä katoavaisia.

*

Öiseen aikaan ruohikolla on kastematoja
tänne unohtuneiden runoilijoiden kaksineuvoisia sieluja

*

Kuuntelemme hiljaisuutta.
Puhumme oman varjomme lävitse.
Olemme kaikkien muistojemme sanojen kaikujen sanojia.

*

LIII+

Hauras metsä katoaa hitaasti
savu suutelee henkiä pellonlaidalla
puut ja kukat varjojen kuolleet tähdet
hiekkatien uurnassa

*

Nielaistut sanat kirkastavat lauseen.

*

Aika katso poispäin. Hän huutaa kohta yksin.

*

Tähtiholvit kuolemattomassa valossa.

*

LIV+

Kävelyllä metsässä kaipasimme toistemme valoa, tuoksua.
Kaikki pysyy, kun askeleet loppuvat.

*

Talviyö, varjoni liikkumaton aari tuulta.

*

Metsien sammalkivet, sattumanvaraiset paadet istua ja
oleskella tajunnanvirrassa. Kädettömät, jalattomat kivet
kuuntelemassa, kun ihminen epäilee matkansa alkuperää.

*

Kaikki päivät korkealla hitaasti ja suurella intohimolla.

*

Sama toistuva kohina, tuulettimien siiveniskut, kerrostalon rumuus.

*

LV+

Olen paperilla näkyvä kääriliina. Ensikertalaisena en ole koskaan valmis.

*

Kun synnyn aamulla, hetkien kadut kaupunki odottaa minua.
Ja sitten askelteni historia kun on taas ilta.

*

Runoilijan sanat kuristuvat syksyn lehdiksi. Kynän luonnos harava.

*

Multa uskaltaa riidellä kaipaavien kanssa.

*

Omatunto kivun metafora. Hymyilet peilissä.
Ajattelet parrankasvua. Leikkaako?

*

LVI+

Veriset huudot multaan käärittyinä
kuolleet sanat kuin kädet taivaalle
tilaa huutaa nimettömästi

Yön silmässä alkuperäinen
syntymäpaikka, hidas hiekkatie kotiin

*

Lauma matkalla vuorelle, jossa heidän luomuksensa kirjoittaa.

Suojattu tulevaisuutta varten, poikalauma laboratoriossa
vaikenee jälleen huutaakseen elämästä.

Ensimmäinen arvonnan kierros, kun sulanut hulluus saapuu silmänräpäys.

*

LVII+

Kävele kaipaamatta.

Tien tyhjyys on todella hämmentävää.
Aina uuden edessä, selvästi nöyränä selvä.
Lasisilla silmillä aamulla.
Värisevän hiekkatien kulkijat.

Askelten huudot.

Lasia jalkojen alla, hiekanjyviä.
Taikajuoma laseissa on valmiiksi humalassa.
Iltahorisontti kääntyy väärinpäin.

LVIII+

tiedonjano liikkuu
ihmiskunta elää kaikkeuden valaan vatsassa
pisteen täyteys sininen näkymätön
jota ei kukaan muista ajassa

*

aivoissani kiertää luolamiehen
geenivirrasta uutettu todellisuuden taju
solujen siimaeliöiden pyörremyrsky
sykkii verivirta halki sydämeni aavikkouunin

*

LIX+

Pelko muuttumiselle.
Syntymä alkaa muuttumisen kivusta.

*

Unimaailmassa
kaiken selitys on valmis.
Loppuunsaatettu.

*